



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Sol Triplex In Eodem Universo**

**Hermann, Amand**

**Sultzbaci, 1676**

Quarta. Utrum bene definiatur Individuum à Porphirio?

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

eiusdem perfectionis. Sed R. ad primam Auctoritatem eam veram esse, sed nego minorē, quia ex textu allegato non sequitur quod sub quolibet genere aliqua species quae sunt priores, aliqua quae posteriores, non verò sequitur quod immediate una debeat esse alterā perfectior, aut imperfectior: quia bene cum prioritate & posterioritate fiat perfectionis aequalitas. R. ad secundam Auctoritatem eam explicando & distinguendo ma. Essentia rerum sunt sicuti numeri quoad omnem perfectionem, nego ma. quoad aliquam concedo ma. & concessā mi, nego consequentiam; Itaq; allata Aristotelis similitudo non currit quatuor pedibus, nec sic omnis debet currere, hinc Aristoteles non voluit quod omnimodē se habeant species sicuti numeri secundum omnem respectum & considerationem, alioquin etiam dicere & velle debuisset, quod sicut in numeris nullus datur ultimus, ita nec deberet dari in speciebus, quod tamen falsum est, quia in Physica ostendam in speciebus dari talem statum, ut Deus ultra eam aliam perfectiorem producere non possit, mens ergo Aristotelis ea est, scilicet quod quemadmodum numeri per ablationem, vel additionem ejuscunq; unitatis variatur, ita essentias rerum per ablationem, vel additionem ejuscunq; praedicati variari: Et quemadmodum omnes numero magis quam numero differentes sunt diversae speciei, ita omnes essentiae rerum & omnes naturae plus inter se distinctae quam numero, sint dissimiles ac diversae speciei. Sed in Contra

tamen non facere certitudinem, sed tantum probabilitatem.

**Instatur.** Si differentiae essent aequales aequaliter different, sequeretur quod non posset assignari ex quo capite different, ergo non sunt omnes aequales: probatur ant. quia omnes aequaliter distant ab ente & non ente, ergo non sequeretur quod non posset assignari ex quo capite different, R. negando sequelam cum consequentia probationis. Quia possent adhuc assignari alia capita per quae differre dignoscerentur. Primò esset ipsa essentialis diversitas, quae videlicet non esset representabilis per eandem speciem. Secundò quia dissimiles & diversas haberent operationes & effectus. Tertio ex varietate & diverso modo producendi suas operationes. Nec aequalis distantia ab ente primo arguit universaliter aequalitatem aliorum, quarelationes divinae & attributa, verbi gratia bonitas, sapientia, omnipotentia aequaliter distat ab ente primo, nempe essentia divina, quae tamen licet sint ejusdem perfectionis, sunt diversae rationis formalis, & consequenter à pari licet aliqua entia creata distarent aequaliter à primo ente, adhuc poterunt esse ejusdem perfectionis & diversae rationis.

**Urgetur.** Quaecunq; sunt ejusdem perfectionis, sunt ejusdem speciei ergo si illae differentiae essent ejusdem perfectionis, essent ejusdem speciei. Probatur ant. Ideò colligitur Petrum & Joannem esse ejusdem speciei, quia sunt aequalis perfectionis, ergo quae sunt ejusdem perfectionis, sunt ejusdem speciei. R. negando ant. cum ant. probationis, quia potius econtra ideò sunt aequalis perfectionis, quia sunt ejusdem speciei, & quia non videmus ullam dissimilitudinem inter praedicata essentialia.

**Dices:** Quae sunt aequalia possunt inter se commensurari, sed quae sunt dissimiles naturae non possunt inter se commensurari, ergo omnia dissimilia sunt inaequalia. R. dist. ma. quae sunt aequalia concedo, quae non sunt, nego; similiter dist. mi. quatenus sunt dissimiles concedo mi. quatenus conveniunt in tantitate perfectionis, nego mi. & consequentiam. Itaq; quemadmodum albedo & nigredo ut tria, licet sint dissimiles naturae, & forte inaequalis perfectionis, possunt tamen commensurari in quantum conveniunt in tot & tot gradibus perfectionis istius entitatis, ita etiam albedo & dulcedo quantumvis haberent entitatem & perfectionem diversam, possunt tamen convenire in hoc, quod una perfectio sit tanta, quanta altera.

QUAESTIO IV.

Utrum bene definiatur individuum à Porphyrio?

Porphyrius in eodem capite quo egit

de specie, egit etiam de individuo veluti speciei correlativo, & non incongruè: nam quemadmodum post genus actum est de specie veluti generis correlativo, ita ob eandem rationem post speciem ordinatè agitur de individuo, quem tractandi modum etiam Authores sequuntur ordinariè secundum partem, si non secundum

**Arguitur.** Cum Soncina. Omnes differentiae diversarum specierum sunt inter se inaequalis perfectionis, ergo & species per ipsas constitutae: probatur ant. ex Philosopho 10. Met. t. 16. ubi ait, unam differentiam habere se ut formam, alteram ut privationem, sed privatio sumitur pro ignobiliori & imperfectiori, ergo omnes differentiae sunt inaequalis perfectionis. R. negando ant. & ad probat. nego mi. Quia Philosophus non accipit privationem pro ignobiliori forma, quidquid dicit Commentator. Vel dic ipsum locutum fuisse communiter, non semper. Imò dici potest quod nulla ex differentis se habeat positivè, sed semper privativè omnes, quia ex conjunctione superioris, cum illa superius privatur alterā differentia, ita ut in uno supposito non possit utramque habere; tamen quoadcunq; aliquod superius dividitur in aliqua duo membra, quorum unum non possit explicari nisi per oppositionem ad alteram differentiam, tunc quidem unum debet explicari positivè, & alterum negativè, ex hoc tamen non sequitur adhuc quod illa quae negativè, vel privativè explicatur, quod sit imperfectior; imò aliquando contrarium accidit, ut dum dividitur substantia in materialem, & immaterialem, pro illius differentia assignatur ordo particularis ad materiam, pro hujus verò aliqua forma ad quam sequitur negatio talis, vel talis formae, ergo Philosophus non universaliter intellexit suum axioma, nec unquam dixit privationem esse semper imperfectiorem, quamvis id sit in homine & bruto. Adde, quod licet adhuc dixisset Philosophus omnes species esse inaequalis perfectionis, id

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

II.

entur

abstru

ifficili

cundam totum: plures enim hic tantum de individuo secundo intentionaliter sumpto agunt, tanquam de illo de quo proprie pertinet ad Logicam agere. Primum intentionaliter sumptum remittunt ad Metaphysicam, verum tamen quia ob faciliorem cognitionem universalis Logici egi de natura communi secundum se precise quae universale metaphysicum & remotum appellatur, quae fundat universalitatem logicam ut cognito fundamento fundatum facilius cognoscatur, sic pariter non abs re futurum existimo, si ad pleniorum cognitionem individui secundum intentionaliter sumpti tractavero simul de eo in quantum primo intentionaliter capitur; cum & ipse Porphyrius non modo illud sub secunda, verum etiam sub prima intentione definiverit, quare in hac & sequentibus quaestionibus simul ea examinabo, quae ab aliis in Metaphysica de individuo tradi solent. Itaque quantum attinet ad praesentem quaestionem, secundum triplicem considerationem qua individuum spectari potest, scilicet primo, vel secundo intentionaliter & hoc posteriori modo, vel in ratione subijcibilitatis, vel in ratione praedicabilitatis. Porphyrius etiam id tripliciter definivit secundum primam considerationem sic, Individuum est cuius collectio proprietatum in nullo alio eadem erit, has autem proprietates his duobus versibus signavit Boethius:

*Triplicem  
dedit Por-  
phyrius de-  
finitionem.*

*Forma, figura, locus, et tempus, cum nomine,  
sanguis,  
Patria, sunt septem quae non habet unus  
& alter.*

Per formam intelligitur exterior species, seu pulchritudo, aut venustas; per figuram intelligitur debita partium dispositio, seu ordo; per locum intelligitur locus nativitatis; per tempus hora, vel etiam qualibet alia coexistentia; per nomen intelligitur nomen proprium quod adhibetur ad discernendum, vel determinandum unum ab alio; per ly sanguis intelligitur stirps, familia & progenies; per Patriam significatur Provincia, regnum vel civitas, &c. Altera definitio individui secundum intentionaliter spectati est: Individuum est quod continetur sub specie. Tertia denique, Individuum est quod de uno solo predicatur in quid, quae coincidit cum illa Philosophi 1. Periher. cap. 5. singulare est quod non est natum predicari de multis, supple cum sui multiplicatione; unde non excluditur essentia divina & qualibet forma, quae postea saltem per Deum poni simul in pluribus subjectis, & consequenter predicari de pluribus sine sui multiplicatione. Controvertitur itaque inum datae definitiones bonae sint nec ne? Sunt etenim aliqui Auctores qui eas simpliciter rejiciunt tanquam nullo modo bonas. Antequam desuper mentem meam aperio. Prius notandum est, individuum, seu singulare, vel unum numero (sunt synonyma) & inter suppositum ac personam, discrimen esse, nam individuum, seu singulare & unum numero est illud, cui repugnat dividi in plures partes subjectivas, id est, in plura inferiora ut haec albedo, hic lapis, & reperitur in quolibet predicamento substantiae, nempe & accidentium; Suppositum vero tantum reperitur in predicamento substantiae & dicitur illud quod est alteri incommunicabile ut quod, & ut

*Differentia  
inter indivi-  
duum & per-  
sonam.*

quo, id est: nec veluti forma subiecto, nec veluti superius inferiori. Persona autem tantum reperitur in genere naturae intellectualis, & definitur à Richardo quod sit intellectualis naturae incommunicabilis existentia, de qua Deo Optimo Maximo favente ex proposito agam in Metaphysica, Et sic individuo superaddit suppositum quod sit substantia, & supposito persona, quod sit substantia intellectualis, & sic haec tria se habent tanquam magis amplum, & minus amplum: nam omnis persona est suppositum, sed non e contra, & omne suppositum est individuum, sed non e contra, omne individuum est suppositum. His praemis.

**DICO I.** Bene definitur individuum subijcibile quod sit illud quod continetur sub specie. Ita Porphyriani. Probatur, bona est definitio speciei subijcibilis, quod sit illa, quae continetur sub genere, ergo bona est definitio individui subijcibilis, quod sit illud quod continetur sub specie.

**DICES,** Individuum juxta supra dicta continetur sub genere, ergo male definitur quod sit illud quod continetur sub specie. R. dist. ant. continetur sub genere eodem modo quo sub specie nego ant. alio modo concedo ant. & nego consequentiam. Itaque, individuum sub specie continetur immediate, sub genere vero mediate, quod si verò contingat quandoque; ut etiam contingat sub genere immediate, tunc adhuc tamen genus non rationem generis, sed vices speciei sustinet. Hinc est quod Conclusio intelligenda sit non de quocumque individuo, sed de specifico ex mente Porphyrii, quamvis & de quolibet absolute sustineri possit propter datam responsum.

**DICO 2.** Bene definitur individuum predicabile quod sit illud, quod de uno solo predicari potest. Haec est conformis doctrinae Scoti in quaest. univers. Probatur, tum quia sufficienter explicat naturam individui secundum intentionaliter sumpti, prout contra distinguitur ab universali; tum quia constat genere & differentia, ergo probatur hoc ant. Quia genus est secunda intentio praedicabilitatis, & differentia est ordo istius praedicabilitatis ad unum solum, per quod individuum distinguitur ab omni alia praedicabilitate. Per praedicabilitatem autem individui non intelligitur quasi possit de aliquo uno inferiori predicari praedicatione formali, nec id requiritur, sed sufficit praedictio identica qua Petrus predicatur de se ipso ut Petrus est Petrus, Petrus est hic homo, sumendo ly hic homo signatè & particulariter, non autem pro conceptu humani individui singulis humanis individuis communi, quatenus & Petrus est hic homo, & Paulus est hic homo, sic enim non habet rationem individui, sed conceptus communis, de quo in sequenti quaestione; Unde quando Aristoteles dicit hoc album & universaliter nullum individuum de aliquo predicari; intelligendus, quod non possit de aliquo predicari veluti de inferiori, nam hoc album de aliquo veluti de subiecto predicari potest, ut Bernardus est hoc album, unde D. Augustinus individui duplicem assignavit definitionem, unam quae competit individuo accidentali, quod

II.  
Definitio  
individui  
subijcibile.

III.

IV.  
Definitio  
individui  
predicabile.

quod cap. 6. dicit esse: Quod in subiecto quidem est, de subiecto tamen minime significatur (id est, veluti inferiori) ut est hæc grammatica, hic color, nam verè dici potest, hæc scientia est hæc grammatica, hoc accidens est hic albus color. Et individuum substantiale hoc modo, Quod nec in subiecto est, nec de subiecto significatur (id est, veluti inferiori) ut est Cicero, nec in subiecto est quia usque est, nec de subiecto aliquo significatur, siquidem à se ortum vocabulum teneat, neq; intelligi possit aliunde. Sed contra Conclusionem.

**Opponitur** Autoritas Philosophi cap. de substantia dicentis, quod prima substantia neq; insit, neq; prædicatur; sed prima substantia est individuum primò intentionalitèr, ergò juxta Philosophum saltem secunda intentio, quæ fundatur in individuo substantiali de nullo prædicatur, ergò ulterius non de uno solo inquit. Item in antepredica. cap. 2. definit Individuum quod sit illud quod de nullo prædicatur. Pro solutione adverte, prædicationem aliam esse formalem, id est, cujus prædicatum est aliqua natura communis, ut hæc: Petrus est homo; alia cujus prædicatum est aliquod singulare, & vocatur materialis, & etiam identica, cum idem de se ipso prædicatur, prima vocatur etiam artificialis, quia artibus & scientiis inservit, quibus maxime inserviunt prædicationes universales. Hinc igitur Philosophum tantum voluisse, nec primam substantiam, nec aliud singulare prædicari prædicatione artificiali, seu formali de ullo, quod quidem verum est, non verò quod non possint prædicari prædicatione materiali in sensu supra explicato.

**Instatur.** Secundum Philosophum 7. Met. nihil potest defini, nisi species, sed individuum non est species, ergò non potest defini, probatur mi. quia species est aliquod universale quæ non est individuum, cum potius immediate, contrarietur universali, ergò. igitur. dist. ma. Nihil potest defini nisi species formalitèr sumpta, vel denominativè, concedo ma. nisi formalitèr tantum sumpta, nego ma. & distingo similiter mi, individuum non est species formalitèr sumpta, concedo mi. denominativè per simplicem conceptum inæquatum, nego mi. Itaq; quia ab omnibus individuis abstrahi potest aliquis conceptus inæquatus, qui extrinsecè denominari potest veluti species, idè in tali abstractione defini potest. Ex quo patet ulterius quid dicendum foret si expressè citaretur Aristoteles asserens individuum defini non posse, id nempe verum esse in pura materiali acceptione, non verò si consideretur secundo intentionalitèr in quantum scilicet ab omnibus individuis abstrahi potest aliquis conceptus communis, licet ille sit inæquatus, nullam importans realitatem.

**Dico 3.** Individuum primò intentionalitèr non est à Porphyrio sua data definitione definitum definitione per essentialia, nec per proprietates intrinsecas, sed per accidentia separabilia. Ita comminor.

**Et probatur I. p.** Forma, figura, locus, tempus, & omnia alia verbis comprehensa sunt accidentia, ergò illa definitio non est per essentialia. Secundo Definitio ali-

F. Amandi Hermann Logica.

cujus rei essentialis competit omni definito, sed illa non competit omni definito, sed tantum illi definito quibus prædictæ proprietates accidentales competere possunt, ergò illa definitio non est essentialis: prob. mi. Deus & Angeli sunt individua, sed illa definitio non competit Deo, aut Angelis, ergò non competit omni definito, seu omni individuo, Probatur mi. quia nec formam, aut figuram, nec stirpem, aut sanguinem habent, ergò.

**Probatur secunda pars:** Videlicet; quòd nec sit data per passionem & proprietates. Quia proprietates & passionem cujus sunt passionem, non sunt separabiles à subiecto, & prædicantur in quale quid necessario de subiecto; sed prædictæ proprietates sunt separabiles ut forma, figura, locus, &c. & non prædicantur in quale quid necessario, sed tantum contingenter, ergò non sunt passionem, nec proprietates.

**Probatur ultima pars:** Videlicet quòd sit data per accidentia separabilia, quia omnes prædictæ proprietates sunt separabiles à me & à quocunq; alio, vel saltem in sensu diviso separari possunt, quod sufficit ad hoc ut sint accidentia. Itaq; prædicta definitio acceptata tanquam accidentali à posteriori cognoscere possumus quæ sint diversa & distincta individua, quòd videlicet illa sint, quæ non habent eandem formam, figuram, quæ non sunt nata in eodem loco, eodem tempore, quæ non habent idem nomen: nullus enim unquam vidit duos homines ejusdem omnino ætatis, eisdem parentibus natos, ejusdem altitudinis, nominis, faciei, ingenii, indolis ita ut nullum esset vestigium inter illos quod dignosci possit diversum, Itaq; hæc definitio licet per accidentia bona sit, primò non est universalis, quia solis hominibus competere ex æquo potest, quibus similia prædicata adveniunt; nec etiam absolute certissima & infallibilis, quin omnia ista accidentia per DEI potentiam duobus individuis inexistere possint, unde pro solis humanis individuis videtur esse data, quia certum est, quòd nec omnibus naturalibus & materialibus competere possit, nam implicat dari duas longitudes, vel quantitates quæ per omnia sint sibi similes, duas rosas, duo ova, &c. duos radios solares, duas portiones aquæ, &c. unde si velis omnibus omnino individuis applicare videas quomodo his allegatis sufficientem per prædictas proprietates assignes differentiam. Interea pro majori intelligentia & claritate, individuum definitio essentialitèr, &

**Dico 4.** Individuum primò intentionalitèr sumptum est illud, cui repugnat intrinsecè dividi in plures partes objectivas, quarum quælibet sit ipsum. Est communis, & probatur, Quia per individuum intelligimus illud, quod opponitur universali, seu quod non habet talem modum inexistendi pluribus, sicut habet universale, sed oppositum, sed cui convenit posita definitio non habet talem modum inexistendi pluribus, sed oppositum, ergò est bona descriptio individui.

T Con-

Definitio itaq; altera.

Confirmatur explicando ipsam definitionem, dicitur enim primò illud, id est, quæcunq; res; dicitur, cui repugnat intrinsicè dividi in plures partes, ut excludatur natura communis singularizata, quæ licet nequeat existere in pluribus, hoc tamen non habet nisi ab extrinseco, ratione hæcietatis, item potest colligi quòd tale ens quòd est in pluribus sine sui divisione, sit adhuc singulare cum nò dividatur in plures partes subiectivas, sicut natura divina est in tribus personis. Dicitur denique quarum quælibet sit ipsum, quia totum homogeneum singulare verbi gratià aqua potest dividi in plura, sic quòd ex una aqua fiant plures aquæ singulares, quia nulla ex aquis divisis esset aqua primò divisa, aliàs deberet posse dividi in tot & tantas aquas, sicut ipsa aqua quæ primò dividebatur.

### QUÆSTIO V.

*An ab omnibus Individuis possit abstrahi aliqua ratio communis?*

I.  
Sensus quaestio-  
nis pro-  
ponitur.

**Notandum.** Difficultatem non esse, nec sermonem, an ab omnibus individuis possit abstrahi aliqua ratio communis quomodo-  
docund; : sic enim certum est quòd ab omnibus individuis humanis possit abstrahi ratio viventis, animalis, & etiam rationalis, sed difficultas est, an ab omnibus individuis sub præcisa ratione individuorum formalitèr possit abstrahi ratio individui communis, sicut ab omnibus hominibus abstrahitur ratio hominis ut sic. Notandum iterum nec esse sermonem de individuis secundo intentionalitèr sumptis, sed de individuis sub prima intentione, quam intrinsicè important. In qua materia duplex est sententia; Negativa prima, quam tueritur Fonseca, Toletus, Scotus, & plurimi Scotista, inter quos mordicus hanc sententiam negantem defendunt Pasqualig, & Pontius moti ex eo quòd Scotus I. d. 3. q. 3. sub litt. I. & in 2. d. 3. q. 6. §. ad quaestionem doceat differentias essentielles esse primò diversas & in nullo conceptu per se uno quidditative convenientes; Affirmativa est secunda, cum D. Thoma, Hurtado, Oviedo, Arriaga, Merinero & tolemioribus Scotistis, Maltrio & Belluto, Barone, &c. an magis illi quam huic affirmativæ sententiæ patrocinetur Scotus, patebit statim. Unde cum eadem ad quaest.

II.  
Ab omnibus  
individuis  
potest ab-  
strahi ratio  
communis.

**Dico:** potest abstrahi ab omnibus individuis conceptus communis singularis & predicabilis de quolibet inferiori in quid. Hæc Conclusio est cum secunda sententia contra primam, quare

**Probatur Concl primò:** Autoritate D. Augustini lib. 7. de Trinit. cap. 4. ubi expressè id docet, & ne mentem ejus ambiguum suspiceris, eum paulò fusiùs referam ut ex toto discursu quem facit facilis & clarius doctrina ejus pateat, dicit itaq; sic: *Cum queritur quid tria, vel quid tres, conferimus nos ad aliquid speciale, vel generale inventiendum nomen, quòd complectantur hæc tria: Pater ergò & Filius, & Spiritus Sanctus quoniam tres sunt, queramus quid tres sunt, & quid commune habeant. Quid igitur tres? Si enim tres persone*

*commune est eis id quod persona est, ergò speciale hoc, aut generale est nomen eis si consuetudinem loquendi respicimus. Et: Hic verò nulla est essentie diversitas, oportet ut speciale nomen habeant hæc tria, quòd tamen non invenitur: Nam persona generale nomen est in tantum, ut etiam homo possit hoc dici, cum tantum intersit inter hominem & Deum. Deinde in ipso generali vocabulo si propterea dicimus tres personas, quia commune est id quod persona est, alioquin nullo modo possunt ita dici, quemadmodum non dicuntur tres Filii; Et inferius: Quam enim illis est commune nomen essentie, ut singulus quisq; dicatur essentia, tam illis commune est, vel substantiæ, vel personæ vocabulum; Ex quibus clarè liquet expressè Divum Augustinum docere, personæ nomen & conceptum esse commune de singulis predicabilem, ergò; unde si ex hoc capite quòd videlicet Pater, Filius, & Spiritus Sanctus dicantur tres, sapientissimè D. Augustinus inferat, personam nomen esse commune: hinc de mente D. Bernardi quoq; dubitandum non venit, nam ipse quoq; dulcissimè concinnat lib. 5. de Consid. cap. 8. Personarum multiplicatèr & pluralitatèr cum unitate substantiæ Patrem, Filium & Spiritum Sanctum esse tres, ergò hoc nomen personæ eù est commune.*

### Probatur Conclusio secundò:

III.  
Autoritate Scoti I. d. 23. q. un. ubi circa finem postquam pro utraq; parte subtilissimè differuisset, concludit his verbis: *Ista igitur via supposita, sicut certa, quòd a personis potest abstrahi aliquis conceptus negativus negationis in genere, & hoc non solum a personis quasi constitutis, sed etiam a formalibus constitutivis earum; est dubitatio ulterior, utrum tale commune solummodo sit negativum abstrahibile ab eis, vel aliquid positivum, & videtur quòd oporteat ponere aliquid positivum possibile abstrahi ab eis, propter verbum Augustini de doct. Christ. & Magistri in littera d. 25. quæ additæ sunt contra opinionem, potest dici quòd ab individuis abstrahi potest non tantum species quæ dicit quidditatem inferiorum, sed etiam aliquid proprium. Vides quomodo non solummodo asserit & adstruit doctrinam nostram, sed & eam, sic definitivè ponit propter verbum Augustini, En reverentiam in Magnum Sanctum Doctorem: sed ne suspiceris, aut interpretari coneris, quasi ex mente aliorum hoc statuat, non verò veluti suam sententiam, clariorem percipe testificationem & doctrinam, ubi non modo sententiam nostram tradit, verum etiam modum, quò id verum sit, proponit, dum sic ait I. d. 26. q. un. infra num. 11. Ad aliud dico, quòd licet aliquis conceptus communis possit haberi qui dicatur in quid de generatione divina & spiratione divina, imò forte qui dicatur in quid de Paternitate divina & creata, tamen nulla realitas potest esse in divinis aliquo modo distincta ex parte rei, à qua desumatur iste conceptus dictus in quid, quæ realitas sit determinabilis per aliam realitatem, sicut conceptus communis est determinabilis per alium conceptum in intellectu, & impossibilitas hujus & ratio satis dicta est; dico igitur quòd Paternitas & Filialitas non sunt duo primò diversa quantum ad intellectum, quin intellectu possit abstrahere aliquem conceptum realem communem, sed sunt primò diversa quantum ad realitatem & realitatem, ita quòd nullum unum gradum realitatis includant, qui sit quasi potens-*